

АБОНАМЕНТЪ

За България 20 л.
За странство 40 л.
Един брой 20 стот.

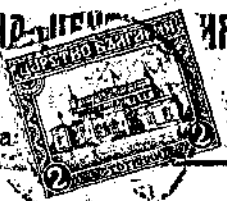
ДОБРУДЖА

Орган на българския добруджански народен съвет

427

Градската Библиотека

Варна

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по споразумение.

Адрес:

ул. „Левски“ № 16
Телефон № 196Излиза
сряда и събота.

Ръкописи не се връщат.

Какво постигнаха.

Парижката конференция се събра за да даде траен мир на народите. За постигането на тая цел, представителите на великите сили заявиха, че те ще прѣбвнат дори до суспендирането на една част от държавния суверенитет на всички държави. И народите посрѣгнаха свикването на конференцията с големи надежди; не, но с пълна вяра, че най-сетне човѣчеството ще бъде освободено, ако не за винаги, то поне за дълги години от кошмара на войната.

Цѣла година от тогасѣ.

И какво постигнаха?

Русия все още е въ пламъци. Въ Курландия дѣйствува фонъ деръ Голцъ, въ Фиуме — д'Аунцио, въ Мала-Азия — Камилъ паша. Покрай гия оазиси на размирие се ширят политическите интриги които започват да обхващат Европа въ широчина и дълбочина. Незадоволството и разочарованието обхващат цѣлия културенъ свѣтъ.

За да бъде картината по ясна, ние ще се помъжимъ да изтъкнемъ днешното настроение, споредъ схващането на тия, които днесъ нареждатъ сътовнитъ съдбини.

„Бурята, която се вдига отъ Русия, обхваща източна Германия и Унгария, днесъ е при нашите врата, пише италианския в „Лантернъ“. Черкитъ облаци се натрупватъ. Ако те се разразятъ, какво ще докаратъ? Война между нѣколкомина довчерашни съюзници, социална война или само успорване на договоритъ за миръ?“

Въ цѣлия тоя тревоженъ въпросъ не може да се види дори сѣнка отъ надеждитъ, съ които прѣди година живяха народитъ. Разочарованието е пълно и страхътъ за утрѣшния денъ неуспоримъ.

Пьеръ Бертранъ въ в. „Политикъ“ нарича днешния миръ — „миръ на грижи и мизерия“, защото всички народи (ж очаквали спокойни дни слѣдъ свършването на войната, а сега се явявали нови безпокойства, непознати отъ деня на примирието до сега. Завършенето е също тревожно: „Всички възраха, че нѣма да има нови вѣни, а сега войната пакъ грози“.

Войната пакъ грози, — ето всичко.

Но защо?

Отговоритъ сѣ най различни. Италианцитъ и сѣрбитъ сѣ недоволни за Фиуме; германцитъ — за системата на наказанието, която те куватъ като отъщение; австрийцитъ — защото отечеството имъ е сведено до положение на Швейцария; унгарцитъ — понеже сѣ ограбени, руситъ — за разпокъсването на отечеството имъ, което разпокъсване слѣдъ погрома при Магурскиятъ езера, те чувствуватъ особено болѣзненъ; френцитъ — отъ английскитъ интриги въ Мала Азия;

ромжнитъ — понеже не ги оставятъ да хахайничатъ въ прѣдѣлитъ на бившата Австро Унгарска империя; гърцитъ — защото не имъ даватъ половината отъ земното кѣлбо.

България...

Тя не влиза въ смѣтката.

„Омъ Либъръ“ ъ признава само едно право — да се черви, а „Пари Сантръ“ ъ намира дори облагодѣтелствуванъ...

Помислете си само: България, избѣгва справедливитъ искания на сѣрбитъ, ромжнитъ и другитъ дребни съюзници (?), които конференцията е почнала да третира малко... кавалерски“ (!)

Да се говори тъй, значи да се шокиратъ идентъ на справедливостта“ и безъ това разпнната на кръстъ. Важното въ случая е да се констатира, че навсѣкѣ се въабужда незадоволство — даже и у ония, които войната въздигна отъ нещю.

Това постигнати конференцията. Какви сѣ изгледитъ отъ това положение на нѣщата? Тоя въпросъ се прѣдшествува отъ другъ единъ: Ще бъде ли обществото на народитъ въ състояние да ревизира днешното положение на нѣщата?

Душата на тоя новъ международенъ институтъ е почтениятъ прѣседателъ на Штитъ г. Уйлсонъ. Но, споредъ „Пари Сантръ“, първата грѣшка за Фиуме се пада на г. Уйлсонъ. „Нему, се дължи, пише вѣстникътъ, незадоволството на поляцитъ, чехитъ, белгийцитъ, бяхъ казалъ „нашебъ на (френцитъ). Схващайки така работата, вѣстникътъ логически идва до заключението, че „конференцията излъга много надежди; същото ще бъде, за нещастие, и съ „Обществото на народитъ“, или поне това, което е нарѣчено така“.

Но, ако Обществото на народитъ е мъртвороденъ институтъ, дѣ конференцията мисли да намѣри санкцията на своитъ рѣшения?

Отговоръ на тоя въпросъ никой не дава. Франция се защитава съ специални съглшения, нашитъ състѣди вървятъ по същия пътъ. Старата система на съюзитъ се възкрѣсва. Поробенитъ и онеправдани народи ще бъдатъ принудени да теглятъ логическитъ послѣдствия отъ тоя „новъ“ редъ на нѣщата. А това значи, цѣла Европа да се прѣвърне на „барутенъ погрѣбъ“, не само Италия, както твърди „Лантернъ“.

Така се развиха работитъ, защото въ Парижъ забравиха думитъ на великия французинъ Викторъ Хюго: „Когато хората създаватъ дѣнь законъ съ неправди, Богъ влага въ него правдата и наказва съ него гѣзи, които сѣ го създали.“

Ст. П.

Цѣлитъ на възстаническото движение въ Мала-Азия.

Рѣшенията на Ерзерумския конгресъ.

„Омъ Либъръ“ (8.X) прѣдава програмата на турскитъ националисти, споредъ една цариградска кореспонденция на „СЕКОЛО“: Ерзерумскитъ конгресъ, състоящъ се отъ 90 души, повечето младотурци отъ бившия парламентъ, заседавалъ нѣколко дни и рѣшилъ:

- 1) Да се запази цѣлостта на отоманската империя; да не се отстъпватъ никакви земи, нито на Армения, нито на новообразуванитъ държави, нито на съюзницитъ; 2) да се изгонятъ съ сила съюзницитъ отъ територитъ, които сѣ окупирани по настоящемъ; 3) да не се признава централната властъ въ Цариградъ и да се иска образуването на друго едно правителство, съставено отъ членове на конгреса; 4) да се откаже изплащането на данѣци на централното правителство; 5) да се отворятъ навсѣкѣ национални банки и да се застави населението да изтегли паритъ, вложени въ чужди банки; да се напечататъ нови банкноти и да се изтеглятъ отъ обръщение тия на отоманската банка; 6) да се засилатъ кадригитъ на армията, като се мобилизиратъ нови части; 7) да се раздаде на турскитъ чети и мюсюлманското население оръжие, което се намира въ складове; 8) да се скъсатъ телеграфнитъ линии и да се прѣкъснатъ сношенията съ Цариградъ; 9) да се признае за единственъ прѣдставителъ на турския народъ правителството на Мустафа Кемалъ паша, което заседава въ Ерзерумъ; 10) да се координиратъ дѣйствиата на турската армия съ тия на тагарската армия и правителството отъ Кавказъ.

Политиката на Ромжени.

Програмата на либералната партия.

Букурещкиятъ кореспондентъ на в. „Танъ“ (11.X) телеграфира:

Народната либерална партия е отпразвила, по случай законодателнитъ избори, единъ манифестъ къмъ избирателитъ, подписанъ отъ г. Братяну и посъществениитъ пасажитъ отъ които сѣ слѣднитъ:

Ние сме рѣшили да поддържаме съ нашитъ съюзници тѣснитъ връзки, освѣтени въ войната чрезъ толкова общи аспирации, жертви и интереси. Но ние смѣтаме, щото въ това сътрудничество да се установи едно съгласие между тѣзи интереси да се държи смѣтка за границитъ, признати отъ самитъ наши съюзници като отговарящи на нашитъ справедливи искания, както и за законното желание на ромжнитъ да запазятъ суверенитета на своята държава. Либералната партия отказва да се подчини на клаузитъ, които не държаха смѣтка за правото на нашето племе и, покрѣпена въ това отношение отъ ясно изразената наша воля за пазитъ братя отъ новоприсѣдениитъ области, партията призвана страната къмъ една отбранителна политика, като е убѣдена че, поддържайки подобна клауза, Ромжния ще прѣдставлява всичкитъ принципи на равноправие и на независимостта на държавитъ — единствената здрава основа, върху която могатъ да се развиватъ, изрѣдъ международния миръ и хармония, плодовитъ отъ войната. Народното либерално правителство се оттегли отъ ръководството на държавнитъ работи, за да могатъ всич-

ки въ странство да се убѣдятъ напълно, че политиката за отбрана на правата и независимостта на страната е политика на всички, които иматъ съзнание за истинскитъ интереси на нацията. Въ нашата демокрация членоветъ на малцинството могатъ да сѣ сигурни, че, стига да бъдатъ вѣрни граждани на държавата, те ще се радватъ на най-широки национални и религиозни права, тъй като велика Ромжния мисли да бъде, по своя воля и съгласно основнитъ принципи на свършменната цивилизация, една държава еднакво попечителна и справедлива спрямо всички свои синове.

Б. Р. За „справедливостта“ на Ромжния в. „Добруджа“ и „Епока“ изнесоха достатъчно факти. Ако международната съвѣсть не е приспана, тя отдавна щѣше да констатира, че ако има нѣкой, който да се нуждае отъ попечителство, това е Ромжния.

Америка и мира.

Бъдещето на Цариградъ и Тракия.

Парижкитъ в. „Ентрэнсжанъ“ отъ 2 октомври обнародва разговоръ съ едно високопоставено американско политическо лице, което пожелало да се занесе въ тайна името му. Слѣдъ като обяснилъ характера на резервитъ, които сенатътъ може да направи при ратификацията на Версайския договоръ, американскитъ държавникъ казалъ:

„Сега въ Съединенитъ Шати има не една национална кампания противъ ратификацията, а една политическа кампания противъ прѣседателя на Съединенитъ Шати и ние нѣмаме въ тоя моментъ никакво опасение, понеже знаемъ сигурно, че сенатътъ ще ратифицира договора за мира“.

Запитахъ, дали Лигата на народитъ ще почне да функционира слѣдъ ратификацията на Версайския договоръ, американскитъ държавникъ отговорилъ:

— Непрѣмъчно и тя (Лигата) е, която ще позволи да спасимъ цивилизацията. Трѣбва да се разчита много върху нея, защото, ако бихме имали още една война като тази, цѣлата цивилизация ще погине; толкова ужасни ще бъдатъ срдѣствата, които силитъ ще употребяватъ утрѣ.

— Какво мислите за бъдещето на Цариградъ?

— Мисля, че трѣбва първо да се ратифицира договора за мира, за да може да се разрѣши този въпросъ, тъй като ратификацията ще даде знака за съществуването на Лигата на народитъ, която ще опрѣдѣли силата-мандаторка за Цариградъ, както и ще рѣши новата съдба на Мала-Азия и изобщо ще фиксира окончателния режимъ за колонитъ.

— Съединенитъ Шати ще ли присмагъ, споредъ васъ, мандата за Цариградъ?

— Азъ мисля, че да.

— Кое е споредъ васъ рѣшението, което ще вземе прѣседателътъ за Тракия?

— Мисля е да се прѣдвиди, по начинътъ, по който гърцитъ дѣйствуватъ въ Смирна, е малко насърчителенъ, за да се слѣдва една грѣшна политика въ тази частъ на свѣта.

Четете в-къ „Добруджа“.

Протестът на България.

Народното Събрание за проекто-договора. — Дневният ред. — Отговорът на правителството до конференцията.

На 16 того, по повод едно питане на широките социалисти, българските народни представители бяха повикани да кажат своята дума по проектодоговора за мир. Ораторите на всички партии единодушно констатираха, че проектодоговорът за мир, който се предлага на България, е един акт на отмяне и осжда българския народ на ново, непознато до сега външно отношение на международните отношения робство.

Пръв въпросът на дебатите върху: „Защо България се третира по такъв начин?“ — не се постави. Вече за всички стана ясно, че „международната политика е безжалостна и груба — политика на материални интереси и свещен егонизъм“.

От страна на широките социалисти говори г. Ас. Цанков, от страна на комунистите — Габровски, от страна на демократите — Малинов и от страна на радикалите — г. П. Стоянов.

От името на правителството отговори министърът на външните работи г. М. Маджаров.

Отговорът на правителството.

Г-н министър Маджаров съобщи, че в отговора си, които правителство дава на предложението на България проектодоговор, то е направило следните контра-предложения:

Добруджа.

На север да остане границата от преди Букурещкия мир. Ние разчитаме, каза той, че самото ромънско правителство ще възприеме възвръщането към едно положение на неутралитет, което до печалния конфликт от 1913 г. бв обезпечило искреност съвместно и приятелски отношения между двете държави, между които самата географическа обстановка създава толкова важна общност на интереси.

Сръбската граница.

На запад искаме да се запази между България и Сърбия границата, която днес дели старите владения на тия две държави. Ние сме твърдо убедени, че нито Сръбско-Хърватско-Словенското кралство ще настоява, нито конференцията ще допусне да бъдат откъснати от България един население, които от памта-вѣка сж част от нашето племе, живѣли сж неразривно свързани с нашите сѣдбини и рамо до рамо сж вързали с насъ въ всички поприща на българския духъ и въ всички устреми на българската воля.

Тракия.

За Тракия ние бихме могли да се надяваме — понеже нашето право се подкрепя от всички географически, етнографически и стопански съображения — че конференцията ще уважи нашето искание, за да запази Западна Тракия въ пределите на българското царство, на което принадлежи днесъ по законъ и право.

Ако, обаче, противно на нашите надежди и по съображения, които не ни принадлежи да прѣдпавяамъ тукъ, конференцията настоя на своето становище, изразено въ проекто-договора, българското правителство ще прѣдложи, отстъпената отъ него територия да вѣзвѣ изцѣло въ границите на една самостоятелна държава, поставена подъ международен контрол, или подъ контрола на нѣкоя отъ великите сили, която конференцията би посочила.

За Източна Тракия, въ която живѣе едно многочислено население, избѣгало тукъ при насъ и изпълнено днесъ съ едно силно нетърпение да се върне въ своите огнища, нѣма да говоря сега, защото нейната сѣдба съставлява частъ отъ турския въпросъ, който не е поставенъ още на разглеждане.

Македония.

Правителството счита, че за македонския въпросъ днесъ има само едно

разумно разрешение: създаването отъ Македония, въ нейните географически граници, на една независима държава, поставена подъ контрола на главните съюзени и сдружени народи, или на нѣкоя отъ тяхъ, които конференцията би посочила.

Плебисцитъ.

Има едно мѣрило за справедливостта на териториалните искания: това е плебисцита. Нека това мѣрило да докаже, на коя страна е империализма, — на наша ли страна, или на страната на съседите ни.

Другите условия на мира.

Прострѣхъ се повече по териториалните въпроси, защото зная, доколко тѣ дълбоко засѣгатъ българската душа.

По другите въпроси ще ми позволите да бѣда по-кратъкъ. По финансовите клаузи ще кажа, че ние приемаме да възстановимъ онова, което сме разрушили; но брѣмето, което ни се налага, не е по силите ни и, ако то не бѣде облекчено, България не само не ще може да посрѣдне задълженията си, но не ще може да съществува като държава. Неосъществими сж и военните клаузи. Наемна войска ние нито можемъ да образуваме, нито имаме сѣдства да я поддържаме. Да ни се наложи тя, ще рече да въцаримъ анархията въ България.

Дневният редъ на Събраниято.

Нар. Събрание, по прѣдложение отъ г. С. Бобчевъ, гласува съ голямо болшинство отъ земеделци, демократи, народници, прогресисти и радикали, следния прѣметъ отъ правителството дневенъ редъ:

„Народното Събрание е дълбоко потресено отъ съдържанието на прѣдложения на българския народъ миренъ договоръ, въ който то вижда актъ на върховна неправда, на отмяне и на наказание, свършено незаслужени отъ българския народъ.“

Народното прѣдставителство въ България очакваше отъ върховния съдъ на свѣта, отъ Висшия съветъ на съюзените и велики държави, събрани въ Парижъ, не насилие, не безправие, не потъпкване на великите начала на народността, на свободата и на независимостта на народите. И съ толкова по-голяма тъга въ душата си народното прѣдставителство на България узна, че върховния съветъ въ Парижъ откъсва чисто български части отъ живото тѣло на отечеството ни, товари го съ не-възбавими и непоносими финансови и икономически тяжести, съспендира чръзъ разни санкции и намѣси въ върховната законодателна, изпълнителна и сѣдебна власт, както политическата, така и икономическата ни независимост.

И надъ всички тия страшни неправди, извършва се още и тая, че, прѣди влизането въ сила на мирния договоръ, прѣди подписането му — вътрѣшки прѣметитъ международни правила и обичаи — заподѣла се да се окупиратъ едно слѣд друго Добруджа, Тракия и Струмишко — неотемлими късове на българското отечество. И това става въ добавѣкъ при едно явниково противоречие съ конвенцията за примире отъ 29 септември 1918 г.

Това прѣдварително изпълнение на мирния договоръ, чръзъ окупирването на поменатите български области, извика най-дълбоки сътрѣсення въ останалата частъ на България, тъй като десетки хиляди бѣжанци съ цѣлитъ си семейства, въ пълна нищета напушатъ родните си огнища въ Добруджа, Тракия и Струмишко и дирятъ подслонъ въ България.

Българскиятъ народъ, който още не е изгубилъ вѣра въ началата на една свѣтовна правда, поставенъ въ такива условия на най-ужасно и необяснимо онеправдание, издига гласъ си чръзъ

своето народно прѣдставителство и високо протестира прѣдъ свѣстата на цивилизования свѣтъ за тия насилие и отмястания, вършени надъ него, съ които му се отнема възможността за човѣшко, културно и икономическо развитие и даже съществуване като най-скромненъ членъ на свѣтовната чедлъдъ на бѣдешето общество на народите, въ което той народъ смѣе да се домогва да встѣпи, колкото се може по-скоро.

„Като прави тия изявления, Народното Събрание минава на дневенъ редъ“.

Кой е вършѣлъ жестокости на Балканите.

„Омъ Либъръ“ обнародва остра статия, основавайки се главно на мемоара на ромънците. Цитира декларацията на полковникъ Мареско за жестокото отнасяне на военните власти съ ромънските плѣнници, принуждението офицери да работятъ шосета; повече отъ 65% отъ ромънските плѣнници загинали въ България; 50% отъ сръбските не се завърнали. Статията заключава, че направената анкета установила не-вѣрността на твърдението на българското правителство, че подобни прѣстѣпления били вършени и отъ неприятелитъ на България.

Кога и кой е правилъ тая анкета?

Добруджанските организации разполагатъ съ гражданска маса доказателства за ромънските жестокости, а въ Българското министерство на външните работи се намиратъ, между другите материали, и два буздугана, съ които ромънците сж добивали плѣнниците при десанта въ Рахово. Тия буздугани сж донесени отъ журналистите, които правиха анкета за дѣйствието на ромънските войски. Тия буздугани ще трѣбва да бѣдатъ прѣдставени на мирната конференция, за да се види, съ какви „културни сѣдства“ сж си служили нашите „кротки сѣдѣи“ противъ насъ.

Анкета!

Та ние искаме анкети отдавна, но не ни я даватъ. А такава е нуждна, защото тукъ народъ загива. И не въ време на война, не. Той гине и сега въ ромънските затвори, подъ ударитъ на байонетитъ на организирания съ знанието на ромънската власт шайки, отъ побойтъ на полицейските органи...

Жестокости!

Да, имаше и има жестокости, господи европейци, но ние не пожелахте да ги видите, не пожелахте да знаете, кой ги организира и върши. Това е наша работа, но когато излизате заocchi присяди, не ни хулетѣ поне. Нашите страдания и безъ това сж твърдѣ много болѣзненни за да има нужда да ги увеличавате.

ХРОНИКА

Българските заеми. „Лѣо Глобъ“ пише: „Ла Кожъ Видаль“ бѣлѣжи, че съобщението за подкачането „въ скоро време“ на службата по българските заеми е, може би, твърдѣ оптимистично. Вѣстникътъ пише, че дължимитъ отъ България суми възлизали на 75 милиона, които не сж въ Франция и които ще трѣбва да се до-ставятъ съ валута. А българскиятъ левъ възлиза най-много на 30 сантима.

Българскиятъ пазаръ. „Текникъ Модернъ“ пише: България може да закупи сега: прости и двойни плугове, земеделчески сѣмьва, автомобили, текстилни матери, газови и електрически мотори, воденици и др. Освѣтъ това, липсватъ шинуове, звънци, кабели, жици и др. за пощитѣ, телеграфитъ и телефонитѣ.

Италианските банки въ България. „Трибюнъ де Женевъ“. Италианските банки развиватъ голяма дѣйностъ на Балканите. Основаването на една българо-италианска банка е само начало на една обширна програма за икономическо разширяване, която се насърчава съ валутата и ижнитѣ условия въ Италия. Италианските капиталисти, бойки се отъ твърдѣ високи данѣщи, прѣдпочитатъ да ангажиратъ

капиталитѣ си въ страни, които още нѣматъ развита индустрия и които не могатъ да помислятъ за увеличение на данѣщитѣ. Италианските дружества проектиратъ да закупятъ въ България тютюнъ, храни и розово масло отъ Кавказъ, като изпращатъ италианска манифактура. Смѣта се, че, досега ангажирания капиталъ въ разни прѣдприятия въ България трѣбва да възлиза на повече отъ 100 милиона лева.

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ.

(Съобщения на Б. Т. Агенция).

Говенъ и Турция.

(Лионъ, 17 октомври. (Радиотелеграма).) Въ „Журналъ де Леба“ Говенъ разглежда турския въпросъ и заключава, че не е необходимо той да бѣде скоро разрѣшенъ. Ако не разполагаме вече съ военни сили за обуздаване, ние, казва той, все имаме още нѣкои сѣдства за дѣйствието и турцитѣ не сж толкова луди, за да върватъ, че могатъ да живѣятъ дълго време въ бунтъ противъ западните сили. Още може отъ старата турска империя да се образува една държава, която да запази цивилизацията и особенитѣ интереси на християнските държавици, които ще влизатъ въ нея. Говенъ изтъква нѣкои отъ условията, необходими за една осъществима комбинация. Трѣбва, казва той, да се изостави идеята за специаленъ мандатъ, било за Турция, било за Цариградъ само. Никой сила не е способна да управлява Турция за своя собствена смѣтка или за смѣтка на Лигата на народите. Това грандиозно прѣдприятие би изтощило силите на държавата-мандаторка и би прѣдизвикало неизбежно една коалиция на съседните държави. Що се отнася до цариградския въпросъ, неприятелитѣ ще бѣдатъ сжидати. Ако се допусне възобновяването на Русия, то колкото за не-прѣпорѣчане ще бѣде настанването ѝ въ Проливитѣ, толкова и отъ друга страна ще бѣде законно Русия да участва въ надзора и управлението на областта на Проливитѣ. Ако въ Съединенитѣ Шати държавиците сж наклонни да приематъ мандата за Европейска Турция, тѣ трѣбватъ по кривъ път. Но въпрочемъ, малко е вѣроятно американскиятъ народъ да се натовари съ една мисия противъ на Монроевата доктрина. Съединенитѣ Шати, освѣтъ това, нѣматъ политически персоналъ за подобна задача, а дипломатията имъ не е достатъчно постоянна, за да осигури на народитѣ на Изтокъ постоянни гаранции. Така, че конференцията трѣбва да разгледа турския въпросъ безъ да се занимава съ въпроса до колко е успешна агитацията за мандатитѣ въ Америка. Многобройни сж турцитѣ, които желаятъ международенъ контрол, особено ако той е безпристрастенъ. Всички ще приематъ на драго сърце една комисия за Проливитѣ, която да осигури свободното мореплаване. Тази комисия би трѣбвало веднага да бѣде организирана, като по-късно, ако стане нужда, се постави подъ върховния надзоръ на обществото на народите, било на главната комисия въ Цариградъ. Лесно е, казва Говенъ, да се опрѣдѣли нейната работа; достатъчно ще бѣде тѣ да надзирава и управлява. До като се разрѣши турския въпросъ, трѣбва да се разрѣши този отдѣленъ въпросъ, който не прѣдизвиква конфликти и който засѣга важни материални интереси. Конференцията, свързва Говенъ, ще трѣбва да се убѣди, че най-добриятъ начинъ да се запазятъ интереситѣ на всички, е да се позволи на всички да развиватъ свободно търговията си.

Линията Солунъ — Цариградъ на гърцитѣ.

Парижъ, 16 октомври. — (Телеграма на бѣлг. делегация). Една телеграма на „Ажанс де Балканъ“ гласи, че между гръцкото правителство и съюзническите власти се водили сега прѣговори за да се прѣдаде на гръцко управление линията Солунъ — Цариградъ.

Печатница „Гутенбергъ“ — София.